

מדינת ישראל
משרד הממשלה

S/SV ע"י

מ.מ.מ.

משרד

סכ"מ
ישיבת הועדה - סדרה ב - פרוטוקול מיום 11/7/2016
מזכה פזי

מחלקה

תיק מס' S/SV ע"י

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול
מישיבות הועדה -סדרה ב - פרוטוקול מיום
מזכה פזי 9747/5-ג

מזכה פריט: 000dr6n
כתובת: 2-109-3-6-7 תאריך הדפסה: 11/07/2016

ועדת הקידה ממלכתית בענין פרשת
העלמו של ילדים מבין עולי תימן
בשנים 1954-1960

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10/1/96

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
 חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
 חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

חיו"ר: אני פותח את ישיבת הוועדה היום - 10 לינואר '96.
 מתחילים מתיק 196/95.

העדה הגב' שרה שמעון

העדה: כן, כן.

חיו"ר: מה את עונה כן, על מה?

העדה: אני רוצה לחסביר ..

חיו"ר: שמך שרה שמעון?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

העדה: כן.

חיו"ר: אני מזכיר לך שעלייך לומר את האמת את כל האמת ורק את האמת.

העדה: זה רק את האמת באתי להגיד.

חיו"ר: עכשיו, בפניה שלך כתוב שעליתם ארצה בשנת '49?

העדה: כן.

חיו"ר: מאיפה עליתם?

העדה: עלינו מתימן.

חיו"ר: בסדר, זה לא תמיד ברור. והעבירו אותכם ישר לראש העין?

העדה: כן.

חיו"ר: עכשיו, ספרי. את פה כותבת על איזה אחות שבאח לאוחל שלכם, ספרי לנו.

העדה: ככה. הגענו לראש העין, ואני חושבת שחיה תקופה של חגים אם אני לא טועה. אנחנו בדיוק בליל כיפור עלינו לאוירון.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

במוצאי כיפור. אני לא זוכרת איזה יום זה בדיוק.

חיו"ר: זה לא חשוב.

העדה: תאריכים אני לא יודעת במדויק. הכל רשום לכם.

חיו"ר: השנה '49.

העדה: אז אם אני לא טועה הייתי אצל גיסתי ברעננה עם הילד.
 וכנראה באיסרו חג

חיו"ר: סליחה, הילד שמו?

העדה: יוסף. כן.

חיו"ר: הוא עלה איתכם או שהוא נולד פה?

העדה: איתי. איתי.

חיו"ר: הוא עלה מתימן?

העדה: כן.

חיו"ר: בן כמה היח?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

העדה: ככה, יש טעות שם. הוא היה או שנה או 11 חודש.

היו"ר: בסדר, לא משנה.

העדה: כן אני אמרתי את זה.

היו"ר: בערך שנה.

העדה: למח הם התקשרו אלי ואמרו לי איזה, אז אמרתי זה לא משנה.
 אני הייתי עולה חדשה, לא יודעת כלום. אז זה לא משנה
 חודש אחד.

היו"ר: בסדר, תמשיכי.

העדה: חזרתי, מגיסתי לאוחל. עוד היו אוחלים רק בודדות. אנחנו
 בין הראשונים.

כ.ה. קובל: בראש העין?

העדה: בראש העין. הגעתי עם חילד, חילד בריא. אין לו כלום.
 עכשיו בערך ב-8 או ב-9, אני הגעתי לאוחל יום לפני זה.
 ראיתי איזה אחות באה אלי, וחיא אמרה לי משפחת שמעון?
 אמרתי לה - כן. אמרה - את יודעת מה, אני באתי לקחת את

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 10 בינואר 1996

הילד. אמרתי - למה? היא אומרת - תראי את צעירה, ולא כל כך מתאים באוחל, וזה.. ובאמת את לא כל כך תטפלי בו, נכון? אמרתי לה - זה הבן שלי. אני אטפל בו. ומח יש לי לעשות? היא אומרת - תשמעי, אל תפחדי, זה לא בית חולים, לא כלום. זה בית תינוקות. זה שום דבר. אנחנו נטפל בו, את באה אלינו כל שלוש שעות להאכיל אותו. אמרתי - בסדר. אם כך, זאת אומרת הייתי בוכה. בוכה קצת. זה ילד. אז באמת הלכתי כל שלוש שעות להביא לו אוכל. אני זוכרת היו מביאים לנו כוס חלב כזה לשתות. וזה ככה במשך היום רק, הארוחה האחרונה מ-6 ל-9 הלכתי להביא לו את הארוחה האחרונה. והילד איננו. וב-6 הבאתי לו.

חיו"ר: ב-9 לא היה?

העדה: כן. ב-6 הבאתי לו את האוכל, הלכתי. וב-9 הלכתי להביא לו ארוחה אחרונה להביא לו, והילד לא נמצא. ואני אומרת לה - מה קרה? איפה הילד? היא אומרת לי - תראי הילד קיבל חום. אמרתי לה - בסדר, אז קיבל חום. איפה הילד? אני רוצה לראות אותו. אז היא אומרת לי - תשמעי גברת, תבואי מחר אם את רוצה לראות את הילד. תבואי מחר, יש אנשים שהולכים לחפש את הילדים. אמרתי לה - אבל אני לא יודעת, וזה. היא אמרה - תבואי, אני אסביר לך איך תגיעי לפה. וזהו. לא אמרתי כלום, הייתי צריכה באמת לשבת ולהגיד לה - גברת, תראי, תביאי לי את הילד חי, עם חום, חולה אני יודעת מה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 10 בינואר 1996

היא אומרת לי - זה מה יש. את צריכה לקחת את הרגליים וללכת, ותבואי מחר בבוקר. וכן שמעתי ככה. כל הלילה הייתי עם בכי, ילדה מה אני מבינה בקושי בגיל 16. אני בוכה על הילד. למחרת שמעתי וחלכתי. חלכתי, באמת התאספנו מלא. משאית מלאה. היה שם כבר סדין עם לחמניות וקופסאות של שימורי

היו"ר: את הבנת שאת כל אלה שחתאספו בשביל לנסוע

העדה: לחפש ילדים. היינו, משאית מלאה אני זוכרת.

היו"ר: כל אלה נעלמו לחם ילדים?

העדה: לא יודעת באמת. אני מכירה אותם

היו"ר: אז מה זה לחפש ילדים?

העדה: אמרו לקחת אותנו לאיזה בית חולים להכיר את הילדים. אני יודעת שחבן שלי אמרה, לקחו אותנו לתל השומר. זה מה אני יודעת. רק תל השומר. זה מה שיש לי בראש. קודם כל לא היינו מכירים שום בית חולים, לא יודעת איפה. אני עולח חדשה ולא יודעת אפילו עברית. עכשיו היא אמרה לי - תראי, אם הוא בתל השומר תלכי. ותכירי אותו. אם זה חבן שלך. מה זה לחכיר אותו? בסדר. עשיתי מה שאמרו לי. אני

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

מאמינה, האמנתי לה, היא לקחה את הילד. זה מה שיש. הלכנו
 - אין שום דבר. הכניסו אותנו לאנשים שהם נכים, אנשים
 מבוגרים, לא ילדים, לא מחלקת ילדים. זה כמו שאני עכשיו
 יודעת, אבל פעם לא הייתי ככה.

כ.ה. מימון: לא הראו לכם ילדים בתל השומר?

העדה: לא. לא יודעת כלום.

כ.ה. מימון: הראו ילדים?

העדה: לא, אולי אני חושבת, אני לא יודעת כלום, ראיתי אנשים
 נכים, אנשים מבוגרים.

כ.ה. מימון: תראי, זה שאת לא יודעת, גם אנחנו לא יודעים. אבל
 אתם כותבים פה הגענו לתל השומר העבירו את כל החורים
 לבית התינוקות וביקשו מכל הורה שיחפש את בנו, כמו
 שעושים בהגרלות.

העדה: כן.

כ.ה. מימון: אז ראיתם ילדים?

העדה: עכשיו, נכנסנו ממחלקה למחלקה למחלקה, היינו איזה מחלקה
 אחת ולא יותר של ילדים. אתה לא מצאת לא ילד שלך, לא שום

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

דבר

כ.ה. מימון: אבל ראיתם שם ילדים תימנים?

העדה: לא יודעת. לא יודעת. זה ילדים ראינו, אבל לא יודעת איזה ילדים. אף אחד לא הכיר את הילד שלו. אני לא חכרתי את חבן שלי. לא חכרתי אותו.

כ.ה. מימון: כן, אבל אני שואל עוד פעם. לנו זה חשוב לדעת. היו שם ילדים בחירים או ילדים כחים, תימנים? את זוכרת? אם את זוכרת, אם לא אז לא.

העדה: תראה, אני לא שמת לב על הדבר הזה.

כ.ה. מימון: לא שמת לב, יפה.

העדה: היו ילדים, הם היו ילדים שוכבים. ילדים קטנים וילדים גדולים, ולא יודעים לדבר לא יודעים כלום, שום דבר. חיפשנו, ראינו, יצאנו. היינו עוד באיזה בית חולים לא יודעת כלום. לא יודעת איזה בית חולים. אני זוכרת רק בית חולים תל השומר. חזרנו אליה - גב' איפה הילד. ואני זוכרת שהאחות בן טליח רימי קוראים לה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

כ.ח. קובל: איך?

העדה: והאח

היו"ר: זה שאתם אמרתם בת עוזיאל אל אחמר?

העדה: בן דלעזריח אחמר.

היו"ר: עוזרי?

העדה: עוזרי אל אחמר. והאח בדיחי, אני זוכרת.

היו"ר: בדיחי אנחנו יודעים.

העדה: האח המנוח שלי חיח יודע את חשם שלו.

היו"ר: אבל האחות אם את יודעת

העדה: כן, כן. בת דלעזריח אחמר. אם אני לא יודעת.

היו"ר: היא עוד חיח?

העדה: לא יודעת.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

כ.ה. קובל: שרה עוזרי?

העדה: לא יודעת.

 שרה עוזרי נפטרה.

העדה: עכשיו ככה, חזרנו חלכנו באנו, אני בוכה. לא יודעת כלום.
 ביום בחיר היא אומרת לי - גב' אין לך מה לבוא, ואין לך
 מה לדבר, יכול להיות שהוא מת. איפה מת? אני לא יודעת.

כ.ה. מימון: אותה אחות?

העדה: יש לי פתק פה, יש לכם אולי העתק.

כ.ה. מימון: אותה אחות?

העדה: כן.

כ.ה. מימון: היא תימניה?

העדה: תימניה.

כ.ה. מימון: זו שרה עוזרי?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

העדה: אני חושבת תימניה?

כ.ה. מימון: היא אמרה לך שאין לך יותר מה לבוא?

העדה: אין שום דבר. אין לך מה לבוא. וחילד בטח, לכי תדעי, מה קורה, ואני האמת לא עמדתי על המקח. בגלל שלא יודעת כלום, הייתי מפחדת אפילו. אני אומרת - אבל למח? אני חבאתי לך אותו כאילו אני מביאה לאמא שלי, או לאחותי או.. ריבוננו של עולם. נעלם, ננקבר, אני יודעת מח? איך בלעה אותו האדמה? איך? איך אבל יש לכל אזרח בישראל תיק במשרד הפנים, איך זה חולך ככה. וככה היה. ואנחנו העבירו אותנו לירושלים לתלפיות, ואנחנו אוכלים עם הכרטיס שלו, את חמנה שלו. יש לי פתק, אפילו שחעבירו אותנו לתעוז, דרך ירושלים בבת סוסי, אז היו קוראים לזה, וככה היה.

כ.ה. מימון: המשכתם לקבל מזון כאילו לא קרה כלום?

העדה: עם הכרטיס שלו. היינו מקבלים לשלושה. אמא ואבא וחילד.

כ.ה. מימון: וגם אחר כך קיבלתם צו גיוס מחצבא?

העדה: וקיבלנו צו גיוס, ואני מה אני אגיד לך, שלא תפסתי את חפתק הזה. והאמת, היה שיחיו בריאים אני גידלתי 17 ילד. מספיק שניים חלכו בצבא גם כן. וגידלתי אותם באחבה, כל

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

חזמן אין עבודה, חולח. ולא היה לנו ראש, ואני יודעת
 יודעת 100 אחוז הבן חי. בהרגשה מלאה. הרגשה מלאה יש לי,
 שהוא חי בעולם. ואני עוד קיבלתי לפני כמה זמן, היינו
 בקשר עם מישחו, אבל אני לא יודעת את חשם שלו, שהוא כן
 היה בתל השומר והוא מצא את הכרטיס של יוסף שמעון. עוד
 התקשר אלי, אמר לי - תראי, המשפחה לוי, שמעון אברהם
 חלוי? אמרתי לו - כן, בוודאי. וככה היה. וההרגשה שלי,
 כל החיים שלי כל מכתב שמגיע לי, אני אומרת - אח, אולי
 זה יוסף. אולי זה יוסף. וככה היה. ילדה קטנה, לא מבינה,
 הייתי ילדונת. ממש ילדונת. לא יודעת משמאלי ומימיני.

חיו"ר: תראי, את אמרת שנסעתם כמה אמהות, או הרבה אמהות, אני לא
 יודע, ואף אחד לא מצא את הילד שלו.

העדה: אני האמת לא הייתי בקשר עם אף אחד.

חיו"ר: תראי, את כבר סיפרת, אני לא שאלתי עם היית בקשר. את אחר
 כך הלכת גם לבדיחי? לשאול ולברר אצלו מה קרה. והוא אמר
 קודם שהילד מת. ולקח את הכרטיס שלכם את כרטיס העולה,
 ונדמה לי שיש לנו העתק פה, שהילד יוסף זכרונו לברכה, או
 לא, לא יודע, נפטר בראש העין. זאת אומרת שמו מחוק
 מהכרטיס, ונפטר. אחר כך את אומרת שהוא מחק את חמת הזה,
 את הסימון של חמת, וכתב שוב חי.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

העדה: נו, מה זה היה יכול להיות?

היו"ר: אני שואל אותך

העדה: אז יכול להיות שזה זיוף הוא עשה את זה. לדעת עצמו.

היו"ר: רגע אחד. את כותבת שהוא כתב את זה על פתק שנעלם ואני מקווה שאני עוד אמצא אותו. מצאת את הפתק הזה?

העדה: את הפתק מה שאני

היו"ר: את מבינה מה שאני אומר?

העדה: כן, כן. כאילו שלא מצאתי את הפתק שהוא מחק.

היו"ר: אני שואל אותך, אם מצאת או לא. כי פה את כותבת אולי אני אמצא. מצאת אותו?

העדה: את הפתק? לא, לא מצאתי שום פתק. איזה פתק?

כ.ה. קובל: מי כתב את המכתב לועדה?

העדה: אנחנו.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

כ.ה. קובל: לא, מי כתב אותו? חבן שלך?

העדה: האבא, אולי האבא.

היו"ר: הוא היה כותב על מכונת כתיבה?

העדה: אבל אבא, אבא.

היו"ר: האבא כתב על מכונת כתיבה?

העדה: אני באמת לא זוכרת.

כ.ה. מימון: אז זה מכתב, מתי נפטר האבא?

היו"ר: מי אתה?

כ.ה. קובל: חבן שלה.

העדה: אולי לפני שמונה שנים, משחו. אני לא זוכרת.

היו"ר: אבל המכתב נכתב ביולי '95.

כ.ה. קובל: המכתב לוועדה, מי כתב אותו?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

חיו"ר: לפני חמישה חודשים נכתב המכתב.

העדה: אז יכול להיות שהילד שלח.

כ.ה. מימון: את לא יודעת מי שלח את המכתב?

העדה: וחיה אצלינו גם מישחו, אחד מחועדה. שכנזי, אני לא יודעת מה קוראים לו.

חיו"ר: מאיזה ועדה?

העדה: לא יודעת. יש לי פה מכתבים גם כן, ששלחתי גם לפני כמה זמן,

כ.ה. קובל: לא אתה כתבת את המכתב אלינו?
 (לא שומעים)

העדה: וחיה כרטיסיה שלו גם. אפילו חניירת שלו.

כ.ה. קובל: כי יש כאן קטע שבקשר אליו שפה שואל יו"ר חועדה את אמא שלך, ואנחנו חושבים שאולי היא לא מבינה בדיוק את השאלה.

העדה: אני מבינה. אני הבנתי מה שסיפרתם לי. כאילו שחוא אמר

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

שחוא מת

כ.ה. קובל: ואחר כך הוא מחק שחוא מת וכתב שחוא חי.

העדה: אז עובדה.

חיו"ר: מה עובדה?

העדה: עובדה שחוא חי. קודם כל לא ישבנו עליו. שנית, מי שהיח
 מת כל ערב איזה מכונית היתה מסתובבת אלמוני פלוני נפטר.
 ומוחקים בתעודת זהות וחכל. אבל כלום. זה שום דבר. אפילו
 לא ישבנו עליו שבעה. אנחנו אחרי תקופה עברנו לירושלים
 בתלפיות, ושמה ישבנו. היינו חולכים לקחת שלוש מנות,
 יושבים ואוכלים.

כ.ה. קובל: מי זה עזרא צוברי?

העדה: זה מישהו ..

חיו"ר: מה התפקיד שלו היח?

העדה: בכנסת היח.

חיו"ר: עזרא צוברי היח בכנסת.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

העדה: כן, יש לכם את המכתב ששלחנו אליו?

היו"ר: כן, יש. אבל אנחנו לא יודעים, אנחנו שואלים אותך מי זה עזרא צוברי, כי יש לנו את המכתב שהוא כתב אליכם.

העדה: כן, הוא היה בכנסת. הבאנו לו ושלחנו מכתב.

היו"ר: הוא לא היה בכנסת.

העדה: לא יודעת מה היה התפקיד שלו.

היו"ר: היה פקיד?

העדה: פקיד כזה, כן.

היו"ר: ואתם יודעים איפה הוא, אם הוא חי היום?

כ.ח. קובל: בקרית יובל.

היו"ר: כן. ומי זה מאיר חפר?

העדה: לא יודעת, את האמת לא יודעת.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

חיו"ר: אתם כותבים מכתב, אנחנו

העדה: ולא לוקחים את השם. חנה הוא. שמרתי לך את זה על פתק.

חיו"ר: לא, אנחנו רוצים להסתמך על זה. כי חסרים לנו שמות. הרבה אנשים מתו, אם ברגע שמזכירים לנו שם לנו זה חשוב מאד. אנחנו נרוץ לחפש אותם. כל זמן שהם חיים. אז אתם כותבים לנו שמות, ואתם לא יודעים מי זה. לפחות תנו לנו איזשהו רמז, איזשהו חוט שנוכל.

העדה: צוברי יכול להיות שהוא עוד בחיים. אני יודעת שהוא כתב לנו חזרה, אני ידועת מה, במכתב שמה.

חיו"ר: את לא יודעת ה היה התפקיד שלו? של מאיר חפר?

העדה: על מה שהוא אמר, יכול להיות שהוא היה איזה פקיד או משחו כזה.

כ.ה. מימון: חוקר.

כ.ה. קובל: מטעם אחת הועדות, אולי.

חיו"ר: יכול להיות.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

העדה: וזה הועדה שהוא היה תמיד מדבר איתי דרך הטלפון, אני באמת לא לקחתי אפילו מספר הטלפון.

היו"ר: תגידי גב' שמעון, אתם קיבלתם לפני כמה זמן מכתב מועדת שלגי?

העדה: אני קיבלתי מכתב ולא באתי.. הייתי חולה.

כ.ה. מימון: לפני שבועיים? לא, לא על זה. היתה ועדת ביקורת לפנינו, והם חקרו גם את הענין של יוסף שמעון, והם הגיעו למסקנות שהוא, ואני שואל אם את המסקנות האלה הם שלחו לכם. אם קיבלתם איזה מכתב.

העדה: קיבלתי הזמנה, אולי באמת לפני

כ.ה. מימון: לא, לא הזמנה.

היו"ר: קיבלת תשובה מאיזה ועדה?

העדה: לא. לא. רק אני יודעת שלא באתי כי הייתי לא מרגישה טוב. ואני לא יודעת אם זה אותה הועדה שלכם. שאתם שלחתם?

היו"ר: לא, לא. לא קיבלתם.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

כ.ה. מימון: את יודעת איזה רשימות היו לצוברי? הוא כתב מכתב
 לצוברי אחר בתל אביב. עזרא

כ.ה. קובל: עזרא כתב לבנימין עוזרי..

חיו"ר: זה עזרא כתב.

העדה: כן, שהוא לא יודע כלום. שלא מצא ולא יודע כלום, הוא שלח
 לנו תשובה. אז אני חושבת שהוא שלח את התשובה הוא לא
 יודע שום דבר. והוא לא מצא, ולא שום דבר. כך אני חושבת.
 יש לי יכול להיות מכתב פה.

כ.ה. קובל: את יודעת מי זה טוביח סולמי?

העדה: לא. אני יודעת שבא מישהו אלי, אחד שהוא היה משהו בצבא,

חיו"ר: מתי? מתי?

העדה: שהוא השתחרר, אני לא זוכרת באמת.

חיו"ר: שנה שנתיים? עשרים שנה?

העדה: אולי בערך שנתיים. הוא בא עם התיק של הילד, באמת תיק
 כזה, עוד בתוכו שני ניירות, קטנות, ממש. כאילו שחם היו

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

לנו בראש העין. אבל הבעיה שאני לא לקחתי כתובת, לקחתי שם של הבן אדם הזה.

חיו"ר: מי יודע מי זה סולמי, ומה חקשר שלו לענין? טוב, אז את זה אנחנו נבדוק איתו. בכל אופן אם אתם תדעו מי זה עזרא צוברי, ומי זה מאיר חפר, אז תודיעו לנו, כי לנו זה חשוב מאד. אולי לחם יש איזשהן ידיעות.

העדה: האמת שצוברי נדמה לי שהוא עד עכשיו

חיו"ר: הילדים שלך פה? זה הילדים שלך? אתם מבינים מה אנחנו רוצים? אנחנו נחפש בעצמנו. אבל אם יש לכם את חפתק בבית, אם יש לכם אינפורמציה נוספת, חשוב שתשלחו אלינו. כל דבר קטן הוא חשוב לנו. אחרת אנחנו מגששים באפילה.

העדה: יכול להיות שמה שיש פה זה חעתק רק?

כ.ה. מימון: אני לא יודע. אם תתני לנו את זה, אנחנו נצלם, נחזיר לך

העדה: אתם יכולים לבדוק. אני גמרתי?

כ.ה. מימון: כן. סיפרת את מה שסיפרת. לא עזרת לנו הרבה, אבל..

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 10 בינואר 1996

העדה: אני מקווה באמת שחם יטפלו. עם כל החרגשה ועם כל ח...
 תודה רבה לכם.

חיו"ר: דו"ח שלגי נעלם אחרי שעברה המשפחה. יש ידיעות שהילד שלך
 נפטר. אנחנו לא סומכים על זה. אבל, שהוא נפטר ונקבר
 בבית הקברות בפתח תקוה. עכשיו, אני שואל אותך, אם אנחנו
 נחליט אם, עוד לא החלטנו, רגע אחד, את לא יודעת מה שאני
 רוצה. אם נחליט לפתוח קברים שם בבית הקברות. את מסכימה
 שנפתח את הקבר הזה, שאומרים שהילד שלך קבור בו?
 היא מסכימה לפתיחת הקבר.

כ.ח. מימון: בסדר, אנחנו צריכים לשאול.

העד - מר אהרון כורש

חיו"ר: שמך כורש אהרון?

העד: כן.

חיו"ר: ואני מזכיר לך שעליך לומר את האמת, את כל האמת, ורק את
 האמת. מר כורש אהרון מעיד בתיק 150/95. טוב, מר אהרון,
 קודם שאלה כללית שאנחנו שואלים כל אחד. מאיפה אתם
 עליתם, כי לא כתבת פה במכתב?

העד: עלינו מתימן.